

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/103/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316205687
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8316205687.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobcu: W. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. X/XXX, XXX XX W., právne zastúpeného JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom so sídlom Kalinčiakova 10, 093 01 Vranov nad Topľou, proti žalovaným: 1) X. Z., rod. C., nar. XX.XX.XXXX a 2) U. C., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom M. XX, XXX XX X., obaja právne zastúpení advokátom JUDr. Ivanom Savčákom, so sídlom Partizánska 45, 085 01 Bardejov, IČO: 42 230 080, o určenie relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 15C/225/2016-322 zo dňa 20.05.2019 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje sa rozsudok.

II. Žalovaným sa voči žalobcovi priznáva náhrada trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd I. inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Návrh žalobcu na určenie relatívnej neplatnosti právneho úkonu zamieťa. Žalovaným vo vzťahu k žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

Svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že žalobca podal dňa 14.06.2016 na súd žalobu o určenie relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy, ktorou navrhol aby súd určil, že darovacia zmluva uzavretá dňa 13.06.2013 medzi žalovanou v 1. rade ako darcom a žalovaným v 2. rade ako obdarovaným týkajúca sa prevodu vlastníckeho práva k bytu č. XX, nachádzajúceho sa na 5. poschodí obytného domu súp. č. XX, postaveného na parc. č. XXXX/XX (zastavané plochy a nádvoria o výmere 1064 m²), ako aj k tomu prislúchajúcemu spoluvlastníckemu podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckemu podielu k pozemku vo veľkosti 8147/431886, zapísanom na LV č. XXXX, kat. úz. W. nad N. je relatívne neplatná.

V žalobe uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 8P/65/2013 zo dňa 18.07.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.08.2013 a vykonateľnosť dňa 21.08.2013 bolo jeho manželstvo so žalovanou v 1. rade rozvedené. Ešte počas konania o rozvod manželstva previedla žalovaná v 1. rade Darovacou zmluvou zo dňa 13.06.2013 vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na svojho otca - žalovaného v 2. rade. Uvedenú nehnuteľnosť tak previedla bez súhlasu žalobcu aj napriek tomu, že túto nehnuteľnosť nadobudli počas trvania manželstva, o čom svedčí aj skutočnosť, že on kúpnu zmluvu k tomuto bytu niekedy v mesiaci august 2012 podpisoval.

Listom zo dňa 12.06.2016 sa žalobca tejto neplatnosti dovolal u oboch žalovaných. Z uvedených dôvodov žalobca žiadal, aby súd rozhodol tak, že určí relatívnu neplatnosť predmetnej darovacej zmluvy.

Právo dovolať sa neplatnosti podlieha premlčaniu, pretože v súvislosti s § 40a OZ nie je uvedené inak, a premlčacia doba je trojročná (§ 101 OZ). Všeobecná trojročná premlčacia doba podľa § 101 OZ plynie odo dňa, kedy mohlo právo byť vykonané po prvý raz a táto začína plynúť objektívne. Týmto dňom je zásadne deň, kedy bolo možné právo vykonať (podaním žaloby na súde), teda kedy je žalovateľné. Je to časový okamih, kedy sa subjektívne právo transformuje do nároku oprávneného dovolať sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu.

V prejednávanej veci vykonaným dokazovaním bolo zistené, že žalovaná v 1. rade ako darujúca a výlučná vlastníčka nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX pre okres Vranov nad Topľou, obec Vranov nad Topľou, k.ú. Vranov nad Topľou a to bytu č. XX na 5. poschodí bytového domu č. XX vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku na základe darovacej zmluvy uzavretej so žalovaným v 2. rade ako obdarovaným darovala žalovanému v 2. rade predmetné nehnuteľnosti v spoluvlastníckom podiele 1/1 do jeho výlučného vlastníctva.

Okamih uzavretia zmluvy súd ustálil na deň 13.06.2013.

Z uvedeného potom vyplýva, že trojročná premlčacia doba začala plynúť dňom nasledujúcim po uzavretí zmluvy, t. j. 14.06.2013 a uplynula 14.06.2016.

Žalobca vykonal právny úkon, ktorým sa bránil proti konaniu žalovanej v 1. rade listom - Dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu zo dňa 12.06.2016 adresovaným ako žalovanej v 1. rade tak žalovanému v 2. rade.

Ako už bolo vyššie uvedené. K vyvolaniu účinkov dovolania sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu bolo potrebné, aby právny úkon dovolania obsahoval prejav vôle, ktorý musí vyjadrovať jednak skutočnosť, že ide o uplatnenie relatívnej neplatnosti a tiež konkrétnu vadu právneho úkonu, ktorá má v danej veci za následok relatívnu neplatnosť právneho úkonu. Zároveň je potrebné, aby bol tento právny úkon adresovaný všetkým účastníkom neplatného právneho úkonu. Oznámenie žalobcu adresované žalovaným zo dňa 12.06.2016 označené ako Dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu tieto atribúty spĺňa. Z podacích lístkov pripojených k dovolaniu vyplýva, že tieto boli podané na prepravu dňa 13.06.2016 na pošte vo Vranove nad Topľou. Žalobca nepredložil žiadny doklad o tom, kedy boli dovolania doručené žalovaným.

Konanie o určenie neplatnosti predmetnej darovacej zmluvy sa začalo doručením návrhu na začatie konania na súd dňa 14.06.2016. Ako súd vyššie uviedol (bod 22. rozsudku) považoval uplynutie premlčacej doby dňom 14.06.2016, teda žaloba bola na súd podaná v posledný deň premlčacej doby. Je však potrebné zdôrazniť, že právne významným časovým okamihom pre dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu voči jeho účastníkom nepostačuje podať návrh na súd v premlčacej dobe ale je potrebné, aby sa návrh na začatie konania (ktorý predstavuje dovolanie sa neplatnosti) dostal do dispozičnej sféry žalovaných ako účastníkov relatívne neplatného právneho úkonu. Nakoľko žalobca nepreukázal, kedy sa dovolanie dostalo do dispozičnej sféry žalovaných (aj keď žalovaný v 2. rade reagoval vyjadrením zo dňa 16.06.2016 - vid' č.l. 51), súd vychádzal z dátumov, kedy bol návrh na začatie konania doručený žalovaným. V prípade žalovanej v 1. rade i žalovaného v 2. rade im bola žaloba doručená dňa 12.12.2016, teda po uplynutí premlčacej doby. Na základe toho súd vyhodnotil, že márne uplynutie premlčacej doby malo za následok, že sa žalobca nemohol s úspechom dovolať relatívnej neplatnosti právneho úkonu ak bola zo strany žalovaných vznesená námietka premlčania a preto žalobu zamietol.

O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolateľ v odvolaní poukázal na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je prekvapivé a nesprávne. Počas celého konania súd ani raz v rámci predbežného právneho posúdenia ani len nenaznačil, že považuje nárok žalobcu za premlčaný. V konečnom dôsledku žalovanými vznesená námietka premlčania mala podklad v iných skutkových okolnostiach, než na základe ktorých dospel súd k záveru o jej dôvodnosti. Žalovaní tvrdili, že premlčacia doba uplynula dňa 13.06.2016 a preto žaloba dňa 14.06.2016 bola podaná oneskorene. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že premlčacia doba začala plynúť dňa 14.06.2013 a uplynula dňa 14.06.2016.

Nesprávny je záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca mohol svoje právo uplatniť na súde prvýkrát nasledujúcim dňom po uzavretí zmluvy, teda 14.06.2013. Žalobca nebol účastníkom predmetnej darovacej zmluvy a o jej uzatvorení nemal žiadnu vedomosť. Svoje právo mohol uplatniť prvýkrát až vtedy, keď mal objektívnu možnosť dozvedieť sa o existencii tejto zmluvy. Týmto dňom je deň, keď

vlastnícke právo žalovaného bolo zaevidované do katastra nehnuteľností po právoplatnosti rozhodnutia o povolení vkladu darovacej zmluvy.

Už z tohto dôvodu je záver súdu prvej inštancie o premlčaní nároku nesprávny. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne doručenia, resp. nedoručenia listu zo dňa 12.06.2016, ktorým sa žalobca dovolal voči žalovaným relatívnej neplatnosti predmetnej darovacej zmluvy. Ani jeden zo žalovaných nepopreli, že tento list im bol doručený. Navyše žalovaný v 2. rade túto skutočnosť výslovne potvrdil. Dovolanie sa neplatnosti bolo žalovaným doručené nepochybne pred uplynutím premlčacej lehoty, ktorej začiatok plynul nie od 14.06.2013, ale následne až od dátumu povolenia vkladu vlastníckeho práva žalovaného v 2. rade.

3. Vzhľadom na uvedené mal súd skutočnosť, že žalovaným bol doručený list žalobcu z 12.06.2016, ktorým sa voči nim dovolal relatívnej neplatnosti, považovať za nespornú. Navyše súd pri predbežnou právnom posúdení túto skutočnosť ani za spornú neoznačil. Naopak celé dokazovanie súd nasmeroval k pôvodu zlatých tehličiek, za ktoré mala získať žalovaná prostriedky na kúpu predmetného bytu. Podľa jeho názoru záver súdu prvej inštancie o premlčaní je predčasný, nesprávny, rozporuplný a v konečnom dôsledku nepreskúmateľný. Súd nesprávne určil začiatok a koniec plynutia premlčacej doby, úplne odignoroval, že žalovaným bol doručený list žalobcu zo dňa 12.06.2016, ktorým sa dovolal žalobca neplatnosti predmetnej zmluvy a napriek tomu, že táto skutočnosť bola nesporná, súd uzavrel, že dovolanie sa neplatnosti sa dostalo do dispozičnej sféry žalovaných až doručením žaloby vo veci samej, čo nie je pravdou a úplne odporuje vykonanému dokazovaniu. Podľa jeho názoru nárok žalobcu nie je premlčaný. Podľa jeho názoru v prípade relatívnej neplatnosti zmlúv o prevode nehnuteľnosti mala skutočne premlčacia doba začať plynúť odo dňa nasledujúceho od uzavretia zmluvy, a nie odo dňa keď mala dotknutá osoba objektívnu možnosť dozvedieť sa o tejto zmluve z katastra nehnuteľností, tak by jednoducho mohlo dochádzať k obchádzaniu zákona tým, že by zmluvné strany podali návrh na vklad tejto zmluvy do katastra tesne pred uplynutím premlčacej lehoty.

4. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní, ktorí navrhli odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil. Zároveň žiadala o priznanie náhrady trov odvolacieho konania. Považovala odvolanie za účelové, keďže žalobca počas celého konania sa žiadnym spôsobom k premlčaniu, na ktoré poukazovali žalovaní od začiatku relevantným spôsobom nevyjadril, resp. sa ho nesnažil ani spochybniť, poprípade vyvrátiť.

5. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP a zistil, že odvolanie odvolateľa je neopodstatnené.

6. Súd prvej inštancie zistil správne skutkový stav, správne z neho vyvodil právne závery, vo veci samej aj správne rozhodol, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnom posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré museli byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej

zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia o tom, že s žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, uzavrieť zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

10. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009).

11. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 O.s.p. (§ 191 ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplynuli ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 OSP (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo 65/2000).

12. Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 OSP, resp. § 191 ods. 1 CSP) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo 1/2010).

13. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie v celom rozsahu vo vzťahu k odôvodneniu vo veci samej podľa § 387 ods. 1, 2 CSP a na zdôraznenie správnosti uvádza.

14. Podľa § 153 CSP ods. 1, 2, 3, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

15. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

16. Koncentrácia konania má podľa zákonodarcu predstavovať efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Sudca so znalosťou konkrétnej veci vie podľa zákonodarcu najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, preto je nóvum spočívajúce v zavedení inštitútu sudcovskej koncentrácie podľa neho plne odôvodnené a žiaduce. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela

ani ich nemohla predvídať a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Uvedená objektívna časová hranica má veľký význam pre moment viazanosti súdu. Za stavu, ak žalobca neoznačil žiadne dôkazy - prostriedky procesného útoku do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie na súde prvej inštancie skončilo, ktorými by bolo spôsobilé ustáliť čas doručenia dovolania sa neplatnosti právneho úkonu žalovaným, potom odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o tom, že v takomto prípade po vznesení námietky premlčania došlo k oslabeniu práva žalobcu podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka a takéto oslabené právo priznať nemožno.

17. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe najmä princíp „rovnosti zbraní“, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a ďalšie požiadavky spravodlivého súdneho konania.

Samotné súdne konanie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku. Logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania za rešpektovania zásad (princípov spravodlivého súdneho konania), najmä zabezpečenia spravodlivej úpravy pomerov medzi stranami sporu je vzhľadom na premlčané právo žalobcu zamietnutie žaloby.

18. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a na zvýraznenie správnosti uvádza. Sám žalobca na pojednávaní dňa 20.10.2017 pred okresným súdom uviedol, že pri kúpe tohto bytu, keď peniaze asi dva dni dopredu zo svojho účtu prevádzal žalovanej v 1. rade mu to nebolo nejak podozrivé. Teraz už mu je to jasné, prečo vlastnej pri podpisovaní kúpnej zmluvy bol prítomný aj on, ale žalovaná v 1. rade vlastne zabezpečila, že prítomný pri podpisovaní kúpnej zmluvy bol ich maloletý syn a jeho stále upozorňovala, aby sa staral o tohto maloletého syna. Okolnosť, že kupujúcim je len žalovaná v 1. rade zistil keď sa rozchádzali, resp. hrozilo to rozvodom. V januári 2013 žalovaná v 1. rade naňho zavolať polícia, že byt vykradol a keď prišla polícia tak títo od neho odobrali kľúče, pretože tento byt mu ukázali, že je písaný len na žalovanú. V máji 2013, mesiac pred rozvodom, bol tento byt darovacou zmluvou prevedený na otca prítomnej žalovanej v 1. rade, vtedy sa dozvedel, mesiac pred rozvodom, že previedla tento byt na svojho otca, pričom rozvod bol až v júli 2013.

19. Z obsahu spisu možno vyvodiť, že darovacia zmluva medzi žalovanými bola uzavretá dňa 13.06.2013 a vklad povolený príslušným katastrom nehnuteľností pod 933/2013-808/13. So zreteľom na uvedené je zrejmé, že žalobca sa subjektívne o prevode nehnuteľnosti dozvedel, tak ako uviedol sám, mesiac pred rozvodom (Rozsudok o rozvode manželstva zo dňa 18.7.2013, právoplatný dňa 10.8.2013), čo na oslabení žalobcovho práva nič nemení keď žaloba žalovaným bola doručená dňa 12.12.2016 a iné doručenie preukázané nebolo.

20. Žalobca súdu predložil len podacie lístky, z ktorých je zrejmé, že zasielal prostredníctvom pošty Vranov nad Topľou dňa 13.06.2016 podania pre žalovaných, avšak z týchto podacích lístkov vôbec nie je zrejmé, kedy a či vôbec, toto podanie, dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu, bolo doručené. Navyše podľa § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka koniec lehoty na uplatnenie práva pripadol na deň 13.06.2013.

21. Podľa § 122 Občianskeho zákonníka lehota určená podľa dní začína sa dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok. Polovicou mesiaca sa rozumie pätnásť dní. Koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, prípadne koniec lehoty na jeho posledný deň. Ak posledný deň lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

22. Odvolaciemu súdu vzhľadom na okolnosti danej veci, ak žalobca si bol vedomý, že nebol účastníkom kontraktu na kúpu predmetného bytu a dokonca bol políciou vykázaný z tohto bytu v januári 2013, tak vychádzajúc zo zásady, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostrážitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa

aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 8.11.2011, sp. zn. 1Sžr/38/2011).

23. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

24. Vzhľadom na uvedené odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP so stotožnením sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, rozsudok potvrdil.

25. Rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania má svoju oporu v ust. § 396 CSP s poukazom na ust. § 255 CSP a vychádzajúc zo zásady úspešnosti odvolací súd úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).